

Les jako veřejné prostranství, bezdůvodné obohacení

I lesy mohou mít charakter veřejného prostranství, za veřejná prostranství nicméně nelze pokládat všechny lesy, nýbrž pouze takové, které splňují materiální znak veřejného prostranství daný jejich určením k uspokojování potřeb občanů obce, potažmo funkčním významem pro sídelní celek. Je tedy zapotřebí odlišit na jedné straně les, jež veřejnost využívá toliko v rámci obecného užívání lesa podle § 19 odst. 1 lesního zákona, a na druhé straně les, jehož funkční význam pro obec je zvýšen tím, že je speciálně určen k rekreaci obyvatel, přičemž je též zpravidla odpovídajícím způsobem upraven, zejména opatřen udržovanými veřejnými cestami a mobiliářem (lavičky, odpadkové koše apod.). Pouze v takové situaci nabývá les charakteru veřejného prostranství, jehož užívání veřejností dává vzniknout bezdůvodnému obohacení obce ve smyslu § 2991 o. z. Předurčení lesního (či jiného) pozemku k plnění úlohy veřejného prostranství se často děje prostřednictvím územního plánu, ale sám obsah územně plánovací dokumentace nebude vždy pro vyhodnocení, zdali má les ve shora uvedeném smyslu specifický charakter a z toho plynoucí zvláštní rekreační význam, postačující, jelikož územní plán bývá často konstruován na vyšší úrovni abstrakce, a s jeho obsahem tudíž mohou být v konkrétním případě slučitelné jak způsoby využití pozemku, které zakládají bezdůvodné obohacení obce, tak ty, při nichž obci majetkový prospěch nevzniká. Především v podobných situacích je proto zapotřebí zkoumat rovněž faktický charakter dotčeného pozemku.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 28 Cdo 3483/2020-183 ze dne 5.1.2021)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobkyně R. R., nar. XY, bytem XY, zastoupené Mgr. et Mgr. J.K., advokátem se sídlem v P., proti žalované městské části Praha-Kolovraty, se sídlem v P., zastoupené Mgr. M.K., Ph.D., advokátem se sídlem v O., o 226.150,10 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 26 C 110/2019, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. června 2020, č. j. 16 Co 155/2020-130, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. června 2020, č. j. 16 Co 155/2020-130, se ruší a věc se odvolacímu soudu vrací k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 10 rozsudkem ze dne 13. 2. 2020, č. j. 26 C 110/2019-99, uložil žalované zaplatit žalobkyni 226.150,10 Kč se specifikovaným příslušenstvím (výrok I.), co do částky 933.913,90 Kč i zbytku příslušenství žalobu zamítl (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok III.). Žalobkyně požadovala úhradu 1.160.064 Kč s příslušenstvím na základě tvrzení, že žalovaná v období od 15. 3. 2016 do 31. 12. 2016 užívala její pozemky parc. č. XY a XY v katastrálním území XY bez právního důvodu. Soud vzal za prokázané, že pozemky byly v roce 1998 bez povolení orgánu ochrany zemědělského půdního fondu zalesněny, v rozhodném období pak byly užívány občany žalované jako lesopark, tedy jako veřejné prostranství ve smyslu § 34 zákona č. [128/2000](#) Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, respektive § 14b zákona č. [131/2000](#) Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. [131/2000](#) Sb.“). Nemovitosti žalobkyně přitom podle rozhodnutí orgánu ochrany zemědělského půdního fondu vydaného na základě § 1 odst. 4 zákona č. [334/1992](#) Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. [334/1992](#) Sb.“), nebyly pozemky určenými k plnění funkcí

lesa, na něž by se vztahovalo právo volného vstupu dle § 19 odst. 1 zákona č. [289/1995](#) Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon). Žalované užíváním pozemků žalobkyně coby veřejného prostranství bez právního důvodu vznikl majetkový prospěch, který soud poměřoval hladinou obvyklého nájemného. V rozsahu odpovídajícím takto vyčíslenému bezdůvodnému obohacení [§ 2991 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“)] bylo možné žalobě vyhovět, ve zbytku pak soudu nezbylo než ji zamítnout.

Městský soud v Praze k odvolání žalované rozsudkem ze dne 2. 6. 2020, č. j. 16 Co 155/2020-130, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. změnil tak, že žalobu zamítl též co do částky 226.150,10 Kč s příslušenstvím (výrok I.), a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok II.). Odvolací soud aproboval závěr o vlastnictví pozemků parc. č. XY a XY žalobkyní i o příslušnosti těchto nemovitostí k zemědělskému půdnímu fondu. Neztotožnil se však se závěrem, že dotčené pozemky, jež navzdory svému faktickému osázení stromy na konci 90. let nebyly nikdy vyňaty ze zemědělského půdního fondu, představují veřejné prostranství. Obvodní soud ve svých úvahách nijak nezohlednil skutečnost, že se předmětné pozemky nacházejí vně „obydlené městské části“ a že jsou územním plánem určeny k plnění funkce lesa, což platilo i v rozhodném období. Veřejnosti byly fakticky užívány jako les podle § 19 odst. 1 lesního zákona, a nelze proto dovozovat, že by měly charakter veřejného prostranství ve smyslu § 14b zákona č. [131/2000](#) Sb. (právně se s ohledem na nikdy neprovedené odnětí zemědělskému půdnímu fondu jedná o ornou půdu). Žalobkyni tudíž požadovaná náhrada za bezdůvodné obohacení nepřisluší. Odvolací soud přisvědčil též námitce, že žalovaná by ani v případě vzniku bezdůvodného obohacení nebyla pasivně věcně legitimována, neboť vydat takto získaný majetkový prospěch by bylo povinnou hlavní město Praha.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně dovolání, jež má za přípustné s ohledem na Nejvyšším soudem dosud neřešenou otázku, zda může toliko na základě územního plánu vzniknout či zaniknout veřejné prostranství. Dovolatelka se domnívá, že nikoli, protože má za nesprávný postup odvolacího soudu, který sporné pozemky kvalifikoval jako lesní a na jejich užívání aplikoval § 19 odst. 1 lesního zákona, aniž by se zabýval naplněním definice lesa podle § 2 písm. a) lesního zákona (své úvahy vystavěl čistě na obsahu územního plánu). Odvolací soud mimo jiné nezohlednil rozhodnutí orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, jímž byl vázán, a řadu dalších důkazů, z nichž vyplývá, že se na pozemcích les fakticky ani právně nenacházel. Sám územní plán s ohledem na svou funkci nástroje regulace stavební činnosti do budoucna nemohl přímo vyvolat vznik lesa na sporných pozemcích, přestože je k plnění funkce lesa určil. Odvolací soud tak nenabídl přesvědčivou argumentaci, jež by skýtala oporu závěru, že se na nemovitostech žalobkyně - užívaných veřejností ke sportovním a relaxačním aktivitám - nenacházelo veřejné prostranství (některé pozemky určené k plnění funkcí lesa ostatně mohou rovněž naplňovat znaky veřejného prostranství). Postup odvolacího soudu se v tomto směru dovolatelce jeví svévolný.

Městský soud se rovněž odchýlil od judikatury Nejvyššího soudu, z níž se podává, že veřejné prostranství vzniká ex lege naplněním definičních znaků, přičemž obec může vydáním územního plánu jeho existenci toliko nepřímou ovlivnit. Rozhodovací praxi plně nerespektoval ani potud, pokud za pasivně věcně legitimované z hlediska předmětného nároku pokládal hlavní město namísto městské části, na jejímž území se dotčené nemovitosti nacházejí. V procesní rovině vytýká žalobkyně napadenému rozhodnutí překvapivost, poněvadž se odvolací soud odchýlil od právního posouzení věci soudem prvního stupně, aniž by dal účastníkům příležitost vyjádřit se k otázkám, jež pokládal pro řešení věci za stěžejní.

Ze všech shora uvedených důvodů dovolatelka navrhuje, aby Nejvyšší soud rozsudek Městského soudu v Praze změnil tak, že žalované uloží zaplatit jí částku 226.150,10 Kč s příslušenstvím a náhradu nákladů řízení, případně aby naříkané rozhodnutí zrušil a věc odvolacímu soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k dovolání vyslovuje názor, že se jedná o podání nepřipustné, jelikož na dovolatelkou nastolené otázce významu územního plánu pro kvalifikaci pozemku jako veřejného prostranství rozsudek odvolacího soudu nespočívá. Sporné nemovitosti měly podle zjištění městského soudu – jež se nezakládají na obsahu územního plánu, nýbrž na zkoumání skutečného stavu pozemků – fakticky povahu lesa, popřípadě orné půdy (pole). V tom ani onom případě by se přitom nejednalo o veřejné prostranství ve smyslu § 34 obecního zřízení. Žalovaná dále upozorňuje, že žalobkyně v řízení neprokázala, že její pozemky plnily rekreační funkci a byly užívány občany žalované; rovněž nebylo doloženo splnění judikatorních předpokladů posouzení dotčených nemovitostí (na nichž se nachází vzrostlý les) jako veřejného prostranství. Žalovaná proto navrhuje předmětné dovolání odmítnout, popřípadě zamítnout.

Na vyjádření žalované reagovala žalobkyně replikou.

Při rozhodování o dovolání bylo postupováno podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve znění účinném od 30. 9. 2017, které je dle čl. II bodu 2 zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, rozhodující pro dovolací přezkum.

Nejvyšší soud se jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno řádně a včas, osobou k tomu oprávněnou a zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., zabýval jeho přípustností.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dovolání žalobkyně je přípustné, jelikož se odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího soudu při zkoumání předpokladů existence veřejného prostranství ve smyslu § 34 obecního zřízení (respektive § 14b zákona č. [131/2000](#) Sb., jenž obsahuje shodný výměr tohoto institutu).

Dovolací soud ve své rozhodovací praxi setrvává na závěru, dle něhož není-li v občanskoprávní rovině (např. smlouvou) upraveno obecné užívání veřejného prostranství, zahrnujícího i jen zčásti pozemky vlastnický náležející třetí osobě, má to za následek vznik bezdůvodného obohacení na straně obce protiprávním užitím cizí hodnoty (§ 2991 o. z.), neboť i když existuje právní důvod užívání veřejného prostranství, nejde o titul, podle kterého by obci vzniklo oprávnění, aby takový prospěch ze strany třetí osoby (strpění užívání jejího majetku) získávala bezplatně (srovnej obdobně např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 2. 5. 2012, sp. zn. 28 Cdo 561/2012, a ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3310/2018, či jeho usnesení ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. 28 Cdo 3025/2013, ze dne 2. 3. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4228/2015, a ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4595/2018). Shodný náhled na danou problematiku se dlouhodobě prosazuje též v judikatuře Ústavního soudu (srovnej např. nálezy tohoto soudu ze dne 25. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 1607/11, ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. III. ÚS 3735/11, a ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. II. ÚS 2520/15).

Veřejné prostranství je definováno v § 34 obecního zřízení jako všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k nim. Vycházíme-li z obvyklého významu předmětných pojmů, lze lesopark sloužící obecnému užívání neomezenou veřejností vnímat jako kategorii veřejné zeleně [jak činí, arcíže toliko pro účely dané speciální úpravou, např. § 10a odst. 1 písm. c) zákona č. [185/2001](#) Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění

pozdějších předpisů], coby typ parku (lesní park) nebo – s ohledem na demonstrativnost § 34 obecního zřízení (srovnej zejména nálezný pléna Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/02) – též jakožto nepojmenovaný druh veřejného prostranství, jenž stojí vedle veřejné zeleně a parku.

Dovolací soud proto již v řadě rozhodnutí pozemky využívané veřejností jako lesopark pojmu veřejného prostranství subsumoval a následně (v souladu se svým shora připomenutým náhledem na problematiku důsledků existence veřejných prostranství, který účastníci v tomto dovolacím řízení nezpochybňují a od něhož není důvodu se odchylovat) dovedil, že také jejich užíváním širokou veřejností zásadně vzniká bezdůvodné obohacení obci, na jejímž území se nacházejí (takto viz již rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 15. 1. 2004, sp. zn. 32 Odo 823/2003, ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 33 Odo 1064/2005, a ze dne 14. 2. 2006, sp. zn. 33 Odo 396/2004, z pozdější doby pak rozsudky zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2013, sp. zn. 28 Cdo 1425/2012, a ze dne 31. 10. 2019, sp. zn. 28 Cdo 276/2019).

Tomuto závěru není principiálně na překážku, naplňuje-li lesopark v konkrétním případě definiční znaky lesa ve smyslu § 2 písm. a) lesního zákona, neboť jak zcela jednoznačně uvedl Ústavní soud v nálezný pléna ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 47/06, bodě 32, i lesy mohou mít charakter veřejného prostranství. Za veřejná prostranství nicméně nelze pokládat všechny lesy, nýbrž pouze takové, které splňují materiální znak veřejného prostranství daný jejich určením k uspokojování potřeb občanů obce, potažmo funkčním významem pro sídelní celek (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4208/2016, a ze dne 23. 6. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1022/2020, nebo jeho usnesení ze dne 5. 12. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3847/2018, respektive ze dne 10. 4. 2019, sp. zn. 28 Cdo 699/2019).

Je tedy zapotřebí odlišit na jedné straně les, jež veřejnost využívá toliko v rámci obecného užívání lesa podle § 19 odst. 1 lesního zákona (v tomto případě obci na úkor vlastníka pozemku bezdůvodné obohacení nevzniká, srovnej kupř. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 5056/2016), a na druhé straně les, jehož funkční význam pro obec je zvýšen tím, že je speciálně určen k rekreaci obyvatel, přičemž je též zpravidla odpovídajícím způsobem upraven, zejména opatřen udržovanými veřejnými cestami a mobiliářem (lavičky, odpadkové koše apod.). Toliko v posléze uvedené situaci nabývá les charakteru veřejného prostranství, jehož užívání veřejností dává vzniknout bezdůvodnému obohacení obce ve smyslu § 2991 o. z.

Předurčení lesního (či jiného) pozemku k plnění úlohy veřejného prostranství se jistě začasť děje prostřednictvím územního plánu. Sám obsah územně plánovací dokumentace však nebude vždy pro vyhodnocení, zdali má les ve shora uvedeném smyslu specifický charakter a z toho plynoucí zvláštní rekreační význam, postačující, jelikož územní plán bývá často konstruován na vyšší úrovni abstrakce, a s jeho obsahem tudíž mohou být v konkrétním případě slučitelné jak způsoby využití pozemku, které zakládají bezdůvodné obohacení obce, tak ty, při nichž obci majetkový prospěch nevzniká. Především v podobných situacích je proto zapotřebí zkoumat rovněž faktický charakter dotčeného pozemku.

S podaným výkladem není právní posouzení věci odvolacím soudem plně konformní, jelikož ze samotného faktu, že se na pozemcích žalobkyně nachází les, který může být předmětem obecného užívání podle § 19 odst. 1 lesního zákona, vyvozuje, že je vznik bezdůvodného obohacení na straně žalované vyloučen. I kdyby bylo pravdou, co uvádí žalovaná ve svém vyjádření k dovolání, tedy že odvolací soud tento svůj úsudek nezaložil primárně na obsahu územně plánovací dokumentace, ale na zjištěních o skutečném stavu sporných pozemků, podotýká Nejvyšší soud, že by se závěr odvolacího soudu o vyloučení bezdůvodného obohacení žalované jevil předčasným, neboť prosté konstatování, že se na dotčených nemovitostech nachází vzrostlý les, nevylučuje úsudek, že tento les s ohledem na svůj zvláštní charakter plní funkci lesoparku, a je tedy veřejným prostranstvím ve

smyslu § 34 obecního zřízení.

K další argumentaci žalované se sluší dodat, že ačkoli je to žalobkyně, kdo nese důkazní břemeno ohledně užívání sporných pozemků jako veřejného prostranství, neboť jde o prvek hypotézy normy, již se ke svému prospěchu dovolává, napadené rozhodnutí je založeno na zjištěném skutkovém stavu, nikoli na aplikaci pravidel o dělení důkazního břemene (podobně viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2018, sp. zn. 32 Cdo 1783/2017, ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. 22 Cdo 2721/2018, a ze dne 15. 4. 2020, sp. zn. 28 Cdo 933/2020). Otázka, zda se procesní straně podařilo unést důkazní břemeno, či nikoli, je navíc skutkové povahy (srovnej mezi jinými usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2017, sen. zn. 29 ICdo 89/2017, ze dne 4. 4. 2018, sp. zn. 28 Cdo 6020/2017, či ze dne 7. 8. 2018, sp. zn. 22 Cdo 1770/2018), a dovolacímu soudu (jenž v souladu s § 241a odst. 1 o. s. ř. přezkoumává toliko správnost právního posouzení věci) tudíž nepřísluší, aby se k jejímu řešení jakkoli vyjadřoval. Zhodnocení, zdali jsou ve světle shora provedeného výkladu § 34 obecního zřízení naplněny podmínky existence veřejného prostranství na pozemcích žalobkyně, tak bude na soudu odvolacím. Argumentuje-li nicméně dovolatelka údajnou vázaností soudů rozhodnutím orgánu ochrany zemědělského půdního fondu podle § 1 odst. 4 zákona č. [334/1992](#) Sb., pokládá Nejvyšší soud za nezbytné poukázat na svůj rozsudek ze dne 1. 2. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4634/2010, v němž akcentoval, že civilní soud není podle zákona rozhodnutím správního orgánu o předběžné otázce ve smyslu § 135 odst. 2 o. s. ř. bezvýhradně vázán, nýbrž z něj toliko vychází [srovnej též Lavický, P. in Lavický, P. a kol. Občanský soudní řád (§ 1 až 250l). Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016, s. 673-674].

Pro úplnost je dále vhodné zdůraznit, že poznámka městského soudu, dle níž by i v případě vzniku bezdůvodného obohacení užíváním předmětných pozemků jako veřejného prostranství byla dána pasivní věcná legitimace hlavního města Prahy, nikoli žalované městské části, je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, jež za povinné k poskytnutí náhrady za takto získaný majetkový prospěch zásadně pokládá jednotlivé městské části (viz namátkou rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2015, sp. zn. 28 Cdo 4250/2014, a ze dne 1. 6. 2017, sp. zn. 28 Cdo 3391/2016, nebo usnesení téhož soudu ze dne 1. 4. 2016, sp. zn. 28 Cdo 2491/2015; možnost odchylného posouzení otázky věcné legitimace v případě lesoparku, jehož význam přesahuje hranice jakékoli jednotlivé městské části, připuštěná v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2019, sp. zn. 28 Cdo 276/2019, musí být vnímána jako výjimka ze shora vyložené zásady).

Nejvyšší soud v souladu s § 242 odst. 3 o. s. ř. rovněž zkoumal, zda je řízení zatíženo zmatečnostními vadami či jinými procesními nedostatky, jež mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci; pochybení dosahující této intenzity nicméně nezjistil. Opodstatněnou neshledal ani námitku překvapivosti dovoláním zpochybněného rozsudku. Za překvapivá se označují rozhodnutí, jež na základě zjištěného skutkového stavu věci, postupu odvolacího soudu a dosud přednesených tvrzení účastníků řízení nebylo možno předvídat, jelikož z pohledu předcházejícího řízení originálním způsobem posuzují rozhodovanou věc, čímž účastníka řízení zbavují možnosti skutkově a právně argumentovat. Tak je tomu zejména tehdy, pokládal-li odvolací soud za určující skutečnost, kterou žádný z účastníků řízení nikdy netvrdil či nepopíral, popřípadě která nebyla posuzována soudem prvního stupně (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2018, sp. zn. 26 Cdo 4048/2017, ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 22 Cdo 4588/2018, či ze dne 25. 2. 2020, sp. zn. 30 Cdo 3116/2019). Podobná situace v předmětné kauze nenastala. Nosný závěr odvolacího soudu, že sporné pozemky nejsou užívány jako veřejné prostranství, jelikož se na nich nachází les, totiž vyplynul z argumentace predestřené účastníky jak v písemných podáních činěných v průběhu odvolacího řízení, tak při ústním jednání před Městským soudem v Praze. Totéž platí o konstatování nedostatku pasivní věcné legitimace městské části hlavního města Prahy, jež navazovalo na odvolací námitku žalované, s níž byla žalobkyně řádně seznámena (a na kterou ostatně výslovně reagovala). Nelze proto usuzovat, že by rozsudek odvolacího soudu mohl být pro dovolatelku překvapivý v

procesním smyslu tohoto slova.

S ohledem na výše zmíněné nedostatky právního posouzení věci odvolacím soudem nicméně Nejvyšší soud shledal dovolání důvodným (§ 241a odst. 1 o. s. ř.), přikročil tudíž ke zrušení napadeného rozsudku (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2, věta první, o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)